

Uit een artikel van O. van Gorp *

Zo is het gesteld met het Rijk Gods, zegt Jezus.
Het begint met iets onaanzienlijks,
als iets waar je nauwelijks bij stilstaat,
maar het loopt uit op iets geweldigs,
nl. op het definitieve heil van alle mensen.
Onderschat dus
de onaanzienlijkheid van dit begin niet,
zoals je het mosterdzaadje
niet moet onderschatten,
want er komt een geweldige struik uit
waarin de vogels zich een nest kunnen maken.
De boom die beschutting biedt aan de vogels
was in de Semitische wereld
een geliefd beeld voor een machtig rijk
dat zijn onderdanen leven en welzijn waarborgt.

Er zat iets provocerends
in het gebruik van dit beeld door Jezus,
want zijn hoorders waren vanuit de Schrift
hiermee vertrouwd als het beeld
voor de vijandige wereldmachten (Ez. 31; Dan. 4).

Het feit dat deze parabel
in de evangeliën is overgeleverd betekent
dat ze nog volop actueel was,
ook in het leven van de jonge kerk.
Zeker in het begin
vormden de kleine christelijke gemeenten
een te verwaarlozen minderheid
in het grote Romeinse rijk.
Klonk het dan niet wat vreemd
dat zij juist pretendeerden
de dragers te zijn
van het eschatologisch heil in de wereld?
Waar een dergelijke twijfel opkwam
– niet alleen van buiten,
maar ook uit het eigen kleingelovige hart-
werd deze parabel van Jezus
weer volop actueel,
en moest de levende Heer opnieuw
- nu door de mond van de apostelen-
zijn vertrouwenschenkend woord spreken.

---

* O. van Gorp *ocso*, Het heilig land 20 (1967) 31-32 (*bij Luc. 13, 18-21*)